

Opgivelserne, men det har været en meget betydelig Del, saa betydelig, at det er kunstigt og unaturligt at betegne det som særlige Tilfælde, som Undtagelser og anvise en Art Omgaaelsesvej for at kunne blive i det gamle Spor i Stedet for at lade sig føre ind i et nyt. Bestemmelsen har faaet et „Om Forladelse“ med, nemlig ved Flertallets Ændringsforslag under Nr. 9, hvori man giver Kommunalbestyrelserne særlig Ret til Kontrol med Regnskaberne netop paa dette Punkt. Jeg vilde derfor meget foretrække, at man fulgte Mindretallet og forkastede hele andet Stykke af § 4; saa at vi blev i det Spor, hvori vi er komne ind efter 1907, blev ved den Ordning, som i den mellemliggende Tid har virket tilfredsstillende og gjort overmaade megen Gavn rundt om i Landet.

Under Nr. 7 er der stillet et Ændringsforslag om, at Hjælpekasserne ikke maa paatage sig Udgifter til trængende i en Kommune, hvis disse Udgifter kan afholdes af Kommunekassen uden Fattighjælps Virkning for Modtageren. Denne Bestemmelse er, saa vidt jeg kan skønne, meget vel begrundet, selv om den i nogle Tilfælde kan komme til at virke noget ubehageligt overfor nogle af Modtagerne. Erfarne Medlemmer af Hjælpekassebestyrelser har fremført Betæneligheder derved, men jeg tror dog ikke, disse er overvejende. Vel er det en Selvfølge, at Bestemmelsen maa forstaaes saaledes, at det kun er selve den vedkommende Udgift, der ikke maa afholdes af Hjælpekassen. Det er klart, at fordi en Familie under en eller anden Form modtager Understøttelse af Kommunekassen uden Fattighjælps Virkning, udelukkes vedkommende Familie ikke fra Hjælp af Hjælpekassen til andre Formaal. Det er kun selve den bestemte Hjælp, de afskæres fra at faa hos Hjælpekasserne. Jeg bør maaske i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at Udvalget fra Ministeren har modtaget en værdifuld Oversigt over, i hvilke Tilfælde Hjælp af Kommunekassen kan ydes uden Fattighjælps Virkning. Det vilde vistnok have været praktisk, om vi havde faaet denne Redegørelse trykt i Betænkningen. Jeg ved ikke, i hvilken Grad ærede Medlemmer kan vor forviklede Fattiglovgivnings Bestemmelser udenad; men jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at der var en og anden her i Tinget, for hvem det vilde være en Lettelse at have en saadan Oversigt . . . (Afbrydelse af Kvist). . . Det glæder mig

at høre, at den er gaaet i Trykken og altsaa vil komme til at ledsage Betænkningen. Jeg tør maaske i den Forbindelse henstille til Ministeren, at samme Oversigt tilstilles Kommunalbestyrelserne og Hjælpekassebestyrelserne omkring i Landet, thi jeg tænker mig, at mange af disse ikke er klare over, hvilke Tilfælde der her findes. Jeg er endvidere tilbøjelig til at tro, at det, naar der har fundet Anvendelse af Penge Sted paa en Maade, som ikke er ganske i Overensstemmelse med Lovreglerne, meget oftere har været, fordi de ikke har været paa det rene med, i hvilke Tilfælde der kunde ydes Hjælp uden Fattighjælps Virkning, end fordi man har tilsigtet at omgaa Lovens Bestemmelser.

Under Nr. 8 er der stillet Forslag om, at Hjælpekassens Bestyrelse skal kunne afholde visse mindre Udgifter til Administration og i Organisationsøjemed med Kommunalbestyrelsens Samtykke. Jeg anser dette Samtykke overfor disse Smaaavgifter for at være overflødigt, men paa den anden Side vil det neppe faa meget stor Betydning, og man vil derfor formentlig uden Vanskelighed kunne tage denne Bestemmelse med.

Forslaget under Nr. 9 maa jeg i Henhold til, hvad jeg allerede tidligere har sagt, meget bestemt fraraade. Det bryder med det almindelige Princip, at det er Hjælpekassernes Bestyrelse, der efter Skøn afgør Spørgsmaal, der vedrører denne Sag. Forslaget blander paa en underlig Maade Kommunalbestyrelsen ind som en kontrollerende Myndighed overfor Hjælpekassebestyrelsens Skøn, og det anser jeg for uheldigt.

Under Nr. 10 har Mindretallet stillet Forslag om, at Grænsen for Statstilskuddet skal sættes ikke til 250,000 Kr., men til 500,000 Kr. Dette er utvivlsomt nødvendigt, hvis den Trediedel vedblivende skal kunne udbetales, som man fra Kommunernes Side siden 1907 med god Grund har kunnet regne med, og som man har vænnet sig til at regne med. Man kan ikke gøre sig nogen Illusion om, at Gennemførelsen af Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd skal kunne bevirke, at de 250,000 Kr. bliver tilstrækkelige. De Tal, der foreligger, viser, at allerede nu er Beløbet ikke tilstrækkeligt, og hvis Hjælpekasseinstitutionen skal faa den Betydning, som man i sin Tid tillagde den, og som man fra dette Tings Side har ønsket, den skulde faa, er der